

Не се обърна чакъ до Прилѣпъ. Влѣзе въ своя каменъ дворецъ, заключи се въ пуститѣ зали и не излѣзе.

Виждаха го хората да седи на прозорецъ, като ястребъ да гледа земитѣ си. Чуваха за нови юначества, които скришомъ вършеше. Но никой не можеше да го срещне. Марко не искаше. Бѣгаше отъ хората, защото голѣма мжка носѣше въ сърцето си.

Както лъвица пази малкитѣ си, така пазѣше той народа и земитѣ си. Дойдѣше ли нѣкое зло, разбойникъ или зълъ юнакъ, като орелъ прилетяваше надъ града царевича на самодивския си конь. Подъ неговия ножъ падна Филипъ Маджарина, който причини голѣми злини на народа и Иве, черния разбойникъ и Вида и още много други. Но отъ никого не потърси Марко похвала.

Кога надъ страната царуваше миръ, той седѣше въ двореца си самотенъ и тжженъ.

Минаваха години. Той не се промѣни. Като майка закрилница дебнѣше отъ прозореца на камения дворецъ земитѣ и народа си и не излиза кога нѣма нужда отъ силата и юначеството му.

Смѣнятъ се хората. Едни умиратъ, нови идатъ и отъ уста на уста се носи, че Марко още живѣе въ камения си дворецъ, самотенъ и тжженъ, а страшенъ и юначенъ, кога зло налети надъ земята му.

И това не е лъжа.

Той живѣе още въ двореца между дветѣ чукари надъ Прилѣпъ

Кога хората минаватъ по пѣтя край двореца, питатъ:

— Живъ ли си Марко?

— Живъ! отговаря царевича.

И това е едничката дума, която той размѣня съ народа. Защото е тжженъ и измжченъ и не му е до повече приказки.

Край.